

Dette gjælder saaledes hans Bemærkninger om Prøverne for Høiesteret i Lovforslagets § 2. Den Regel deri, at Prøven først skulde aflægges i private Sager, fandtes ikke i det oprindelige Lovforslag; den er indsat i Landstthinget. Noget lignende gjælder om § 23, med Hensyn til hvilken jeg imidlertid maa bemærke, at jeg ikke ser, at der er noget Væsentligt at indvende imod den. Hvis det blot er den ærede Talers Mening, at der skulde findes udtrykt en Tilkjendegivelse af, at en Justitsfog ikke behøvedes, naar en Sagfører er villig til selv at samtykke i, at hans Bestalling kasseredes, skal jeg ikke have Noget imod det. Forøvrigt har jeg tænkt mig, at det godt kunde gøres alligevel, om ogsaa dette Lovforslag lød, som det lyder. Det, man har villet opnaa i Landstthinget ved denne Redaktion af Paragrafen, er egentlig kun det, at man har villet, at dette Spørgsmaal om en Sagførers Forbrydelse af sin Bevilling, som ikke altid vil kunne faas afgjort ved Dom, i en Justitsfog, der er anlagt i Anledning af Bedrageri, — nemlig naar Vedkommende under Sagens Gang fyldestgjør v. s. v. — altid skulde behandles i en Justitsfoges Former. Det er det, man har villet opnaa ved denne Ændring i Landstthinget. Hvis vi ikke havde en saadan Regel, ser jeg ikke rettens, end at man maatte anlægge Sag mod Sagføreren om Bestallingens Forbrydelse under almindelige civile Former. Det have vi maattet gjøre i et Par Tilfælde, men det har til Følge, at Sagen gaar meget langsomt, og at, saaledes som Forholdene hidtil have været ordnede, en saadan Sagfører i Grunden kan blive ved i 2—3 Aar at drive sin Virksomhed alligevel, fordi han ved at gaa gennem alle Instanser, ved at bringe Sagen lige til Høiesteret, kan henholde den en saadan Tid. Det er altsaa for at imødegaa eller for at undgaa noget Saadant, at man i Landstthinget har villet have det frem, at selv om der ikke bliver Spørgsmaal om Straf, selv om Straffen efter de i Straffelovens § 254 indeholdte Regler bortfalder, skal selve Spørgsmaalet om Bevillingens Fortabelse dog behandles i en Justitsfoges Former, og det forekommer mig i og for sig at være en ganske hensigtsmæssig Ting. § 22 er ogsaa undergaaet nogen Forandring i det andet Thing, men jeg kan ikke erkjende, at denne Paragraf skulde være overflødig; thi det, man har villet indtale i Paragrafen, og som maatte ellers ikke kunde betragtes som afgjort, er, at en Sagfører, saa snart han er dømt fra sin Sagførerbestalling, om ogsaa det kun er ved en Dom i første Instans, derved er sat ud af Stand til at udøve Sagførervirksomhed.

Hvis man ikke havde en saadan udtrykkelig Bestemmelse, kunde det Spørgsmaal opstodes, hvorledes det gaar, naar han appellerer en saadan Dom, om det saa ikke maatte antages, at han, medens Sagen staar under Appel, alligevel vilde kunne blive ved at udføre Sagførervirksomhed. Det har man villet afskjære, og det har man villet udtrykke derved, at saa snart Dommen er overgaaet ham, maa han høre op med at udføre Sagførervirksomhed. Hvis den saa bliver stadfæstet i øverste Instans, bliver det en definitiv Afgjørelse; skulde det faae et andet Udfald, da kan han naturligtvis begynde igjen. Men det er det, man vil have frem, at han ikke under en saadan Sags Appel skulde kunne blive ved at udføre Sagførervirksomhed, og det er ikke saa klart, at det kan siges at være overflødig. Det kan nok være, at mange, navnlig af de nyere Jurister, ville i Henhold til en Opsættelse af dansk Lov 1—24—54, som i den nyere Tid er kommen frem, sige, at det maa antages alligevel, at en saadan Dom virker paa den Maade, men det er langt fra at være afgjort. Hvad § 14 angaar, ere de Indvendinger, som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds gjorde mod Redaktionen af den, egentlig ogsaa en Følge af de Ændringer, som ere foretagne i det andet Thing, og jeg erkjender, at Paragrafen maa omredigeres; saaledes som den er bleven ændret, kan det ikke gaa. Oprindeligt stod der nemlig ikke: „samt de efter Lov 26de Mai 1868 dertil antagne Sagførere“; der stod ikke Andet end det, der staar i den nuværende Sagførerlov, altsaa kun, at de gamle Sagførere bleve ved eo ipso at udføre offentlige og beneficerede Sager, og efterhaanden som de gamle Sagføreres Antal blev utilstrækkeligt, maatte der antages nye, og Meningen med Paragrafen er egentlig slet ikke andet end, at det skulde man blive ved med i Fremtiden. Det Indskud, der blev gjort i Landstthinget, har man gjort, fordi man mente, at man derved skulde blive mere korrekt i sin Udtalelse, idet man har tænkt som saa, at de Mænd, som efter Loven af 1868 antages til at udføre offentlige og beneficerede Sager, ogsaa i Henhold til denne Lov maatte have Ret til fremtidig at gjøre det. Det er imidlertid en Ting, man let kan ændre. — Hvad § 41 angaar, da er jo ogsaa denne Paragraf bleven ændret i Landstthinget, og navnlig Reglen om, at Afgjørelsen skulde gaa til Høiesteret, umiddelbart, er bleven indsat der, idet Lovforslaget havde tænkt sig Afgjørelsen paa anden Maade, nemlig ved Overretten. Hvad disse Punkter angaar, hvor man i Landstthinget har ændret det oprindelige Forslag, er det jo saa temme-